

Genevieve

Iedereen aan wie ik ook maar enigszins verwant ben, bevindt zich momenteel in dit huis. In het zwart gekleed, op kluitjes bij elkaar rond de ovenschotels en de schaaltes met kaas, verweekeld in ongemakkelijke gesprekken. Mijn babyfoto's aan de muur. Af en toe tikt er iemand met een vork tegen een flesje Guinness of wordt er een glas Jameson geheven voor een toast, of vertelt iemand een ongepast verhaal, zoals dat ma op Onafhankelijkheidsdag topless op een jetski dwars door de botenparade voer. Mijn vader zit niet echt op zijn gemak uit het raam te staren, ik zit bij mijn broers en we doen net alsof we deze oude verhalen over onze moeder kennen, over het zieltje zonder zorg dat Laurie Christine West was, altijd bereid om met volle teugen van het leven te genieten... terwijl we haar eigenlijk helemaal niet kenden.

'En we zaten dus op weg naar Florida achter in een oud ijs-cobusje te blowen,' begint Cary, een van de neven van mijn moeder. 'Ergens ten zuiden van Savannah horen we opeens een raar geluid, een soort geratel achterin...'

Ik grijp mijn flesje water steviger vast, bang voor wat ik ga doen als ik niets in mijn handen heb. Ik heb een geweldig moment uitgekozen om te stoppen met drinken. Iedereen die ik tegenkom, probeert me een glas in mijn handen te duwen omdat ze niet weten wat ze moeten zeggen tegen dat arme meisje dat geen moeder meer heeft.

Ik heb erover gedacht om met een fles naar mijn oude slaapkamer te sluipen en daar te gaan zuipen totdat deze dag voorbij

is, maar de spijt over mijn vorige terugval houdt me tegen.

Drinken had deze hele beproeving wel een stuk dragelijker gemaakt.

Mijn oudtante Milly loopt rondjes door het huis als een goudvis in een kom. Elke keer blijft ze naast de bank staan om me een klopje op mijn arm te geven en me in mijn pols te knijpen en te zeggen dat ik zo op mijn moeder lijk.

Geweldig.

‘Iemand moet haar tegenhouden,’ fluistert mijn broer Billie naast me. ‘Straks stort ze nog in met die dunne enkeltjes van haar.’

Ze is lief, maar ze begint me op de zenuwen te werken. Als ze me straks met mijn moeders naam aanspreekt, spring ik vast uit mijn vel.

‘Dus ik zeg tegen Louis dat hij de radio zachter moet zetten,’ vervolgt neef Cary, die steeds meer in het verhaal komt, ‘want ik wil weten waar dat geluid vandaan komt. Misschien slepen we iets met ons mee.’

Mijn moeder was al maanden ziek voordat ze de diagnose alvleesklierkanker kreeg. Volgens mijn vader had ze voortdurend last van rug- en buikpijn, maar ze gaf het ouder worden de schuld en deed er niets aan. Een maand later was ze dood. Voor mij is het allemaal pas een week geleden begonnen. Op een middag belde mijn broer Jay om te zeggen dat ik naar huis moest komen, en daarna belde mijn vader om te zeggen dat mijn moeder het niet lang meer zou maken.

Ze hebben me allemaal in het ongewisse gelaten. Omdat zij niet wilde dat ik het wist.

Is dat gestoord of niet?

‘Echt kilometers achter elkaar, telkens weer dat geluid. We zijn inmiddels al behoorlijk stoned, hè, dat dat duidelijk is. We waren ergens in Myrtle Beach een onvervalste ouwe hippie tegen het lijf gelopen die nog wat afghaan voor ons had...’

Ergens hoest iemand, er wordt binnensmonds wat gemompeld.

‘Laten we ze nou niet met die details vervelen,’ zegt neef Ed-die. Tussen de neven en nichten worden veelbetekenende blikken en samenzweerderige lachjes uitgewisseld.

‘Maar goed,’ maant Cary iedereen tot stilte, ‘we horen dus dat geluid. Tony rijdt en jullie moeder,’ met een gebaar naar ons, ‘staat voor de vrieskist met die hasjpijp te zwaaien alsof ze een wasbeer wil doodslaan of zo.’

Deze bespottelijke anekdote dringt amper tot me door, want mijn warrige gedachten keren telkens terug naar mijn moeder. Ze heeft weken in bed op haar dood liggen wachten. Haar laatste wens was dat haar enige dochter zo laat mogelijk zou horen dat ze ziek was. Zelfs mijn broers mochten tijdens die langzame, pijnlijke tocht naar het einde niet aan haar bed zitten. Mijn moeder gaf er, zoals altijd, de voorkeur aan om in stilte te lijden en haar kinderen op een afstand te houden. Zo op het eerste gezicht leek ze dat voor ons te doen, maar ik denk dat ze het vooral voor zichzelf deed. Ze wilde al die beladen, intieme momenten vermijden die onherroepelijk met haar dood gepaard zouden gaan, op dezelfde manier als ze dergelijke momenten tijdens haar leven had vermeden.

Uiteindelijk was ze opgelucht dat ze een reden had om zich niet als een moeder te hoeven gedragen.

‘Niemand van ons wilde die vriezer openmaken, en iemand roept naar Tony dat hij moet stoppen, maar hij is compleet opgefokt omdat hij een paar auto’s achter ons politie ziet, en o ja, dan dringt het opeens tot ons door dat we met verboden middelen rondrijden...’

En ik kan het haar vergeven. Totdat ze haar laatste adem uitblies, was ze volledig zichzelf. Ze heeft nooit gedaan alsof ze iemand anders was. Toen we nog klein waren, maakte ze al duidelijk dat ze niet bijzonder in ons geïnteresseerd was en we hebben dus nooit veel van haar verwacht. Maar mijn vader en mijn broers hadden me moeten vertellen dat ze ziek was. Hoe kun je zoiets verborgen houden voor je eigen dochter, je eigen zus? Oké, ik woon ruim honderdvijftig kilometer verderop,

maar ze hadden het me verdomme moeten vertellen. Misschien had ik nog bepaalde dingen tegen haar willen zeggen. Als ik de tijd had gekregen om daarover na te denken.

‘Ten slotte zegt Laurie tegen me dat ik die klep open moet doen en dat we de zijdeur open moeten schuiven en dat Tony dan voldoende moet afremmen om wat het ook is dat dat geluid maakt de berm in te schoppen.’

Er wordt her en der gegrinnikt.

‘Dus we tellen tot drie en ik doe mijn ogen dicht en gooi de klep van de vrieskist open. Ik reken erop dat ik zal worden aangevallen door iets met klauwen en een vacht, maar in plaats daarvan zien we dat er een of andere vent in die kist ligt te slapen. God mocht weten wanneer hij erin was gekropen. Ergens in Myrtle Beach, denk ik. Hij had zich gewoon opgerold om een dutje te doen.’

Zo had ik me mijn terugkeer naar Avalon Bay niet voorgesteld. Mijn ouderlijk huis, vol met rouwende nabestaanden. Bloemstukken en condoleancekaarten op elke tafel. De begrafenis was uren geleden, maar die dingen achtervolgen je nog wel even. Dagenlang, wekenlang. Je weet nooit wanneer het acceptabel is om te zeggen: oké, ga nu maar verder met jullie leven, dan kan ik doorgaan met dat van mij. Hoe moet je in godsnaam een hartvormig bloemstuk van een meter hoog weggooien?

Het verhaal van Cary loopt ten einde en mijn vader tikt me op mijn schouder, hij knikt naar de gang en trekt me met zich mee. Hij draagt een pak, misschien voor de derde keer in zijn leven, en daar kan ik maar niet aan wennen. Dat is het zoveelste wat er niet klopt. Thuiskomen op een plek die ik niet helemaal herken, alsof ik in een andere werkelijkheid ben wakker geworden, waar alles vertrouwd is en toch ook weer niet. Een klein beetje uit balans. Ik denk dat ik ook veranderd ben.

‘Ik moet je even spreken,’ zegt hij als we ons van de plechtige bijeenkomst hebben verwijderd. Hij blijft maar aan zijn stropdas trekken en aan zijn kraag frunniken. Hij maakt zijn das los, maar lijkt dan weer te besluiten dat hij hem vast moet maken

en zijn kraag recht moet trekken, omdat dat zo hoort. 'Ik weet dat er geen goed moment is om hierover te beginnen, dus ik vraag het maar gewoon.'

'Wat is er?'

'Nou, ik wou vragen of je hier een tijdje zou willen blijven.'

Shit.

'Dat weet ik niet, pap, daar heb ik nog niet over nagedacht.' Ik had niet gedacht dat ik zo snel voor het blok zou worden gezet. Ik had erop gerekend dat ik meer tijd zou krijgen, misschien een paar dagen, gewoon om te zien hoe het loopt, en dan de knoop doorhakken. Ik heb Avalon Bay een jaar geleden niet voor niets verlaten en ben uitsluitend hier omdat de omstandigheden erom vroegen. Ik heb een eigen leven in Charleston. Een baan, een huis. Pakjes van Amazon die zich voor mijn deur opstapelen.

'Weet je, ik hoopte dat je in de zaak zou kunnen helpen. Je moeder deed altijd alles op kantoor, en het is nogal een puinhoop sinds...' Hij valt stil. We weten geen van beiden hoe we het erover moeten hebben, over háár. Alles voelt verkeerd, van welke kant we het onderwerp ook benaderen. Daarom vallen we telkens stil en knikken we naar elkaar, zo van: tja, ik weet het ook niet, maar ik begrijp het.

'Als je geen haast hebt om terug te gaan, dacht ik dat je misschien zou willen bijspringen. Kijken of jij er wijs uit kunt worden.'

Ik had wel verwacht dat hij in de put zou zitten en tijd nodig zou hebben om alles te verwerken, om te begrijpen wat er is gebeurd. Dat hij misschien vrij zou nemen om te gaan vissen of zo. Maar dit... dit is nogal wat.

'En Kellan? Of Shane? Die weten allebei veel beter dan ik hoe het hier allemaal loopt. Die willen vast niet dat ik me er opeens mee ga bemoeien.'

Mijn twee oudste broers werken al jaren voor mijn vader. Hij heeft naast een bescheiden winkel in ijzerwaren ook een steenhouwerij met vooral hoveniers en doe-het-zelvers als klanten.

Toen ik nog klein was, deed mijn moeder al alles op kantoor – bestellingen plaatsen, factureren, de loonadministratie – zodat mijn vader zich op het werk buiten kon richten, waar je vuile handen van krijgt.

‘Kellan is de beste voorman die ik heb, maar omdat we door die orkaan zoveel werk aan de kust richting het zuiden hebben, kan ik hem niet missen. En Shane heeft het afgelopen jaar met een verlopen rijbewijs rondgereden omdat die jongen nooit zijn post openmaakt. Als ik hem de boekhouding laat doen, ben ik binnen een maand failliet.’

Dat is waar. Ik ben dol op mijn broers, maar toen onze ouders Shane een keertje lieten oppassen, is hij samen met Billy, Jay en een doos voetzoekers het dak op geklommen. Ze vuurden die dingen met een katapult af op de tienerzonen van de burens, die in hun zwembadje aan het spelen waren, en dus kregen we de brandweer aan de deur. Het was op zijn zachtst gezegd vermakelijk om met twee jongere en drie oudere broers op te groeien.

Dat betekent niet dat ik me laat overhalen om voorgoed mijn moeder te vervangen.

Ik bijt op mijn lip. ‘Voor hoelang had je gedacht?’

‘Een maand. Twee misschien?’

Fuck.

Ik denk na en slaak dan een zucht. ‘Op één voorwaarde,’ zeg ik tegen hem. ‘Je gaat in de komende weken op zoek naar een nieuwe officemanager. Ik wil blijven totdat je iemand hebt gevonden, maar het is tijdelijk, laat dat duidelijk zijn. Afsgesproken?’

Mijn vader slaat een arm rond mijn schouder en zoent me op mijn slaap. ‘Dank je, meisje. Je helpt me echt enorm.’

Ik kan nooit nee tegen hem zeggen, zelfs niet als ik weet dat ik erin word geluist. Ronan West lijkt wel een harde, maar hij is altijd een goede vader geweest. Hij gaf ons genoeg vrijheid om onszelf in de nesten te werken, maar haalde ons daar ook altijd weer uit. Zelfs als hij kwaad op ons was, twijfelden we er geen moment aan dat hij van ons hield.

‘Wil je je broers even halen? We moeten toch een paar dingen bespreken.’

Hij stuurt me weg met een klopje op mijn schouder en een onheilspellend voor gevoel. Ervaringen uit het verleden hebben me geleerd dat dingen met de familie bespreken nooit goed afloopt. Het idee alleen al jaagt me de stuipen op het lijf, want was het nog niet erg genoeg om me te vragen of ik tijdelijk mijn leven wil opschorten en terug naar huis wil komen? Ik vraag me al af of ik het huurcontract voor mijn woning kan opzeggen of dat ik een onderhuurder moet zoeken, of ik mijn baan eraan moet geven of verlof moet vragen, maar nu heeft mijn vader nog meer te melden?

‘Hé, troela.’ Jay, die in de woonkamer op de leuning van de bank zit, schopt tegen mijn scheen als ik langsloop. ‘Haal eens een biertje voor me.’

‘Doe het zelf, stinkzak.’

Hij heeft zijn jasje uitgetrokken en zijn stropdas afgedaan. Het bovenste knoopje van zijn witte overhemd zit los, de mouwen zijn opgestroopt. De anderen zien er niet veel beter uit, die hebben het sinds we terug zijn van de begraafplaats een voor een opgegeven met hun nette pak.

‘Hebben jullie juf Grace gezien? Die we in de eerste hadden?’ Billy, die nog niet oud genoeg is om te mogen drinken, geeft me een heupfles aan, maar ik wuif hem weg. Jay grist hem in mijn plaats uit zijn hand. ‘Ze kwam net binnen, samen met Corey Doucette. Die draagt dat achterlijke hondje van haar.’

‘Corey de Snor?’ Ik schiet in de lach bij de herinnering aan Corey, die in de brugklas een snor liet staan, of nou ja, een dun reepje haar, zo’n eng seriemoordenaarssnorretje, en die stevast weigerde af te scheren. Ten slotte dreigde de school met schorsing als hij dat niet deed. De leraren werden er bang van. ‘Ze moet inmiddels toch tegen de zeventig zijn.’

‘Volgens mij was ze al zeventig toen ik les van haar had.’ Shane rilt.

‘Doen ze het met elkaar of zo?’ Craig trekt een ontzet ge-

zicht. Zijn klas was de laatste die ze vóór haar pensioen les heeft gegeven. Mijn jongste broer doet dit jaar eindexamen. 'Dat is gestoord.'

'Kom mee naar de studeerkamer,' zeg ik tegen de jongens. 'Pa wil ons spreken.'

Als we daar allemaal bij elkaar zitten, begint mijn vader weer aan zijn stropdas en zijn kraag te frunniken, totdat Jay hem de fles aangeeft en hij opgelucht een slok neemt. 'Ik zal het maar meteen zeggen: ik ga het huis te koop zetten.'

'Wát?' Kellan, de oudste, spreekt namens ons allemaal, want we schrikken ons allemaal lam. 'Waarom dat opeens?'

'Omdat alleen Craig en ik hier nu nog wonen,' antwoordt mijn vader, 'en als hij over een paar maanden het huis uit gaat om te studeren, heeft het voor mij weinig zin om in mijn eentje in een leeg, groot huis te blijven zitten. Tijd voor iets kleiner.'

'Pa, toe nou,' begint Billy, 'waar moet Shane dan pitten als hij weer eens vergeet waar hij woont?'

'Dat is één keer gebeurd,' zegt Shane nors. Hij stompt Billy tegen zijn arm.

'Man, lul niet.' Billy geeft Shane een duw. 'En die keer dan dat je over het strand liep te dwalen omdat je je auto niet kon vinden? Die vijftig meter verderop stond?'

'Willen jullie ophouden? Stelletje kleuters. In de woonkamer zitten nog steeds mensen om jullie moeder te rouwen.'

Daardoor houden we allemaal meteen onze mond. We waren het heel even vergeten, zo gaat het telkens. We vergeten het, en dan opeens beseffen we het weer, als een harde klap in ons gezicht die ons terugbrengt naar een vreemde werkelijkheid die niet goed voelt.

'Wat ik zeg, het is te veel huis voor mij alleen. Mijn besluit staat vast.' Mijn vader klinkt beslist. 'We moeten het alleen een beetje opknappen voordat het in de verkoop gaat. Het een en ander fatsoeneren.'

Opeens lijkt alles veel te snel te gaan. Ik kan het niet bijhouden. Ik kreeg niet eens de tijd om te beseffen dat mijn moeder

ziek was voordat we haar in de grond stopten, en nu moet ik mijn hele leven in de pauzestand zetten en tijdelijk terug naar mijn ouderlijk huis verkassen, waarvan ik net hoor dat het niet lang meer in de familie zal zijn. Ik krijg er een whiplash van, en dat terwijl ik stilsta en kijk naar alles wat er om me heen wervelt.

‘Het heeft geen zin om de boel nu al uit te ruimen, dat doen we pas in het najaar, als Craig op kamers gaat,’ gaat mijn vader verder, ‘dus we hebben nog even. Maar ik wilde het jullie alvast vertellen, dan zijn jullie op de hoogte.’

Na die woorden loopt hij de studeerkamer uit. De shade is aangericht. Hij laat ons hier achter, volkomen verbijsterd door wat hij net heeft medegedeeld.

‘Shit,’ zegt Shane op een toon alsof hij zich herinnert dat hij bij vloed zijn sleutels op het strand heeft laten liggen. ‘Weten jullie wel hoeveel porno en oude wiet er in dit huis verstopt liggen?’

‘Zeg dat wel.’ Billy trekt een zogenaamd ernstig gezicht en klapt in zijn handen. ‘Zodra pa ligt te slapen, trekken we de vloerplanken los.’

Terwijl de jongens beginnen te ruziën over wie de oudste rechten heeft op de clandestiene middelen die ze eventueel opduikelen, probeer ik nog steeds op adem te komen. Ik denk dat ik altijd al moeite heb gehad met veranderingen. Sinds mijn vertrek hier ben ik al aan het wennen aan wat er in mij is veranderd.

Ik onderdruk een zucht, laat mijn broers achter en loop de gang in. Waar mijn blik blijft hangen op misschien wel het enige hier dat niet is veranderd.

Mijn ex, Evan Hartley.

Genevieve

Dat is lef hebben, hier zo naar binnen lopen, met dat uiterlijk. Die donkere, doordringende ogen spoken nog altijd rond in de diepste krichten van mijn geheugen. Dat bruine, bijna zwarte haar voel ik nog steeds tussen mijn vingers. Beelden van hem, pijnlijk aantrekkelijk, blijven aan mijn geestesoog voorbijtrekken. Ik heb hem een jaar geleden voor het laatst gezien, maar mijn reactie op hem is dezelfde. Hij komt binnen en mijn lichaam merkt hem al op voordat ik dat kan doen. Het is een verandering in de lucht, statische elektriciteit die over mijn huid danst.

Het is irritant, dat is het. En het is nog veel verontrustender dat mijn lichaam de moed heeft om zelfs nu, op de dag van mijn moeders begrafenis, zo te reageren.

Evan staat naast zijn tweelingbroer Cooper en kijkt de kamer rond. En dan ziet hij mij. Die twee zijn elkaars evenbeeld, ze dragen alleen af en toe hun haar anders, maar de meeste mensen houden hen uit elkaar dankzij hun tattoos. Cooper heeft twee volledige sleeves, maar bij Evan zitten de meeste op zijn rug. Ik zie aan hun ogen wie wie is. Of ze nu ondeugend glanzen of vonken van pret, verlangen, ergernis... ik weet het altijd wanneer Evan naar me kijkt.

Onze blikken kruisen elkaar. Hij knikt. Ik knik terug, mijn polsslag versnelt. Letterlijk drie tellen later lopen Evan en ik samen de gang in, waar niemand ons kan zien.

Het is raar dat sommige mensen zo vertrouwd zijn, al is er nog zoveel tijd verstreken. De herinneringen aan ons tweeën